

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΟΙ ΑΠΟΜΑΧΟΙ

[Στο σαλόνι, κοντά στη φωτιά που καίει στο ψηλό τζάκι, η Μαρκησία ντ' Αζέλ, ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα, οράει κάτι προσημασμένο για φιλανθρωπικό σκοπό. Πότε πότε σταματά και πάνω από τα τζάκια των γυναικών της, κοιτάζει το έγκλημα. Έξω λυσομανά ο άρσας κυριόνοτας: τα γυνιά κλαδιά που ήρθαν σαν χορδές ενός φανταστικού όργανου.

«Ένας άπρηγτης αναγγέλει το στρατηγό ντε Ριμπέρ».
Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ (μπαύροντας).— Μπρό!... Τι παροξ;... Τι ζουό!... Λίγο έλειψε να με παρασύρη ο χιονοστρόβιλος!...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Κι' όμως ήρθατε. Τι στρατιωτική άρριβεια!... (δείχνοντας το έγκλημα.) 'Οχι! άρριβες!... (δίνοντας τον τό χέρι της.) Καλησπέρα, καλέ μου στρατηγέ... Είνε εθγενικό έξ μέρους σας που ήλθατε παρ' όλη την κακοκαιρία.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Μήπως έλειψα και μιιά βραδειά, έστοι έδω κι' ένα χρόνο;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Ούτε μιιά, είν' αλήθεια. Νά τώρα ή πολυθρόνα σας, καθήστε... Και πέστε μου τι νεώτερα στρατηγέ μου;

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Η ίδια αθλιότης παντού. Δέν υπάρχουν πλέον ιδανικά στη ζωή, όπως στην εποχή μας. Άλλαξαν οι άνθρωποι...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Άλλαξαν, ενώ εμείς μείναμε οι ίδιοι. Δέ βαρείστε, όμως τι μιιά μέλλει στο κάιτο-καίτο; Άς παίξουμε το μπαζιζιζι μας.— (χρτάει νύχλι ο άπρηγτης).— Πέτρο, φέρε το τραπέζι του μπαζιζιζιού.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, (ιστόν Γιάινη).— Και το μικρό παζέτο που άφησα στον άντιθάλαμο!... (στη Μαρκησία): Είνε ένα σουβενιό... για σάς.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ, (εκαίλητη).— Ένα σουβενιό;... Μιά γιατί;
«Ο Πέτρος φέρεει το τραπέζι, και ο' ένα γρήγομο του στρατηγού, δί-νει στην μαρκησία ένα θαυμάσιο μπουκέτο λουλουδιά.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ, (παίροντας τα μπουκέτο).— Τριαντάφυλλα!... Είνε για μένα;... Είνε πάρα πολύ όμοια!... Σίγουρα θά έκαναν λάθος στην διεύθυνση...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Δέν έκαναν λάθος στην διεύθυνση. Είνε για σάς. Όμοια κι' άραλλάχα τριαντάφυλλα προσφέρω προ 40 ετών σε μιιά γυναίκα, σε μιιά ξαίαισα γυναίκα. Ήταν μιιά μέρα άποχωρισμού...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ, (συναγμένη).— Πώ; Είνε σήμερα ή...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Η 23η 'Ιανουαρίου άνομβώ.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ, (μυδόντας σπύ, σπύ ίανό της).— Η 23 'Ιανουαρίου!... (συναθροπύ).— Και μου τό άπενθίμαζετε έσει; αυτό, έσει;

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Δέν υπάχει λόγος να θλίβεσθε.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Ώ ναι... ναι... Πρέπει να γέρασα πολύ για να μη θυμώμαι την πιό άγαπητή μου άνάμνηση!

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Δέν ξεχάσατε τίποτε... μόνον δέν είχατε ποτέ ήμερολόγιο στο σπίτι σας;... προσαπώ λοιπόν να τό άντικαταστήσω.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ, (άπλόνοτας τον τό χέρι).— Καλέ μου φίλε...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, (δείχνοντας τα τριαντάφυλλα).— Θέλετε να τα βάλουν στο νερό;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Ώ! Όχι... όχι, άφησε μου τα, να τα κρατώ έδω, κοντά μου... Είνε τόσο όμοιο ν' αναπνέει κανείς μες τον χειμώνα, μες στα γέραματα, τα άνθη αυτά του ήλιου! Μιά ολόκληρη άνοιξη ένααζει μέσα τους!

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, (ρομβόδης).— Ναι, μιιά ολόκληρη άνοιξη, ή δική μας... που είνε τώρα τόσο μακριά...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Πολύ μακριά, πολύ-πολύ μακριά...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Θυμάστε;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Άν θυμάμαι!...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Θυμάστε το μεγάλο άσπρο σπίτι στο μπαζιζιζι του όποιου σάς είδα πρώτη φορά όταν νεός, ήπολογαγός άκόμη, έφθανα στην Βαλάνς;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Ναι, ναι, όλα τα θυμάμαι. Θυμάμαι όλο το ρομάντζο της τόσο άγνης και τρυφερής άγάπης, που τό ζήσαμε οι δύο μας, ως την στιγμή της βιαίας έπεμβάσεως του πατέρα μου.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Κι' αυτό συνέβη γιατί ήμουν ένας πολύ κακός πατέρας, με μόνη περιουσία τον μισθό μου!...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Ένω δ' μαρκήσιος ντ' Αζέλ, ο άντρας που μουδωκαν, είχε εκατομμύρια, ήταν πνήνητα χρόνων, και ή υγεία του ήταν κλονισμένη.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Και όμως έζησε σαράντα δύο ολόκληρη χρόνια άκόμη... Μισόν αιώνα σχεδόν!... Κατά τό διάστημα αυτό, δέν άνταλλάξαμε παρ' αμεικά βλέμματα, μερικά λόγια τρεξί ή τέσσαρες φορές, όταν επέστρεφα άπ' τις άποικίες όπου έπήγαινα για να άποφύγω τον πειρασμό να ζήσω πάρα πολύ κοντά σας... Και στον κάθε γυρισμό μου είχα ένα ή δύο γαλιόνια περισσότερα...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Και γ'όι λίγα περισσότερα άσπρα μαλλιά και λίγες περισσότερες ρυτίδες.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Στο τελευταίο μου ταξίδι, έδω και λίγους μήνες, ο άντρας σας πέθανε!...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Ναι, κι' έμένα τα μαλλιά μου είχαν έντε-λώς άσπώσει!...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Και γ'όι ήμουν συναξίζουχος πιεά. 'Η 23 'Ιανουαρίου πούχαμε ποστογγορησιθή ήταν πλέον πολύ μακριά!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Ναι, ναι... Άλήθεια, ζάλαμα πολύ την μέρα έζεινη... Μά πίσω από την βροχή των δαζούρων, αίσθανόμαστε έναν γαλάζιο ουρανό!

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Την άκατανίζητη έλπίδα ότι ή επάθριον θα ήτο καλλίτερη.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Και ότι θ' αγαπιόμαστε πάντα!

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, (ζωηρότερος).— Μά άγαπηθήχαμε πάντα... έγώ τουλάχιστον σάς...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Μά κι' έγώ επίσης... Μόνον που τά χρόνια πέρασαν και όταν επτέλους βρεθήχαμε έλεύθεροι, ήτανε πολύ άργά για να ένωθοιμε.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Ή, λοιπόν... όχι! Δέν ήταν καθόλου άργά. Τώρα, προ όλίγου, μι' όλο τό χιόνι ενώ σάς έφερα τα τριαντάφυλλα ένοιωθα μιιά συζήτηση...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Και γ'όι, όταν μου τά προσφέρατε, αίσθάνθηκα μιιά δυνατή συζήτηση. Άλλά όλ' αυτά, φίλε μου, είνε σαν τις μισοσβυσμένες σπύδες που μένουν μέσα στη στάχτη και που δέν λάμπουν παρ' αμόνον μιιά στιγμή.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Μά επτέλους, τι διάβολο, έγώ δέν είμαι παρ' έβδομηνητα ενός μόνον χρόνον!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Και έγώ έζήνητα επτά! Και λοιπόν;

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Λοιπόν μου φαίνεται ότι...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Υπήρξατε πάντοτε ήρωικός, στρατηγέ!... Άλλά θα ήταν τόσο γελοίο και θλιβερό να τελειώσει ή ώραία μας φιλία με μιιά οικηρή έρωτική παροδία!... Δέν νομίζετε ότι θα κινδυνεύαμε να καταστρέφουμε ό,τι καλλίτερο είχαμε στη ζωή μας, ένα όμορφο όνειρο;

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, (γέροντας: τ' κεράι).— Ίσως...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Ώ, άσφαλώς ναι! Σχεφθήτε λοιπόν, φίλε μου. Είμαστε δύο γέροι με διάφορες μοιωνανίες, ιδιοτροπίες, συνήθειες, γεμάτοι άδυναμίες. Έτσι που ζούμε χωρισμένοι, κερβουμε ο ένας άπ' τον άλλον, όλες αυτές τις μιζήριες. Άν παντευόμαστε όμως;...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Έχετε δίκιο, έχετε δίκιο. Έγώ είμαι ένας γεροπαράξενος που κερνιάζω για τό παραμυθρό.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Όλ' αυτά εν τοίτοις δέν σάς έμποδίζουν να μου φαίνεστε ο πιό ευχάριστος και εθγενικός άνδρος; ο σε κάθε βουδνη έπίσκεψη που μου κάνατε!... Όχι, όχι, κάναμε πολύ καλά που δέν παντρευτήχαμε. Προφυλαχτήχαμε άπ' όλες τις καλμμερινές πεζότητες και μικρότητες της ζωής και έτσι κατορθώσαμε να διατηρήσουμε τό όνειρό μας, τό να εξακολουθοιμε δηλαδή να είμαστε ο ένας για τον άλλον, δυο άρραβωνιαστικοί, δυο φίλοι. Γι' αυτό μου έδωκαν μιιά τόσο δυνατή συζήτηση τ' άπομινά σας τριαντάφυλλα. Ήταν ή προσφορά το πιό καλό μου φίλου, που μου ήταν και είνε και θα είνε σαν μνηστήρας μου!...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, (πληρωζοντας).— Γι' αυτό τουλάχιστον άς σεβασθοιμε τ' όνειρο... Μου επτρέπετε να σάς δώσω ένα φιλί;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ, (δίνοντας τον τό μισθό της).— Έμπρός!... Άς είνε αυτό ή τελευταία μας τρέλλα... Η ευωδιά των τριαντάφυλλων μας έμείθυσε λιγάκι!... (Βίεποντας ότι ένα δάκρυ γλιστρά άργά πάνω στο μάγουλο του στρατηγού.) Ώ μιιά τί είνε αυτά; Τι είνε αυτά, κλαίτε;

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, (άνεγειρόμνος).— Άλλοίμονο! ναι, κλαίω, γιατί τό όνειρό μας όσο ώραίο και αν ήταν έμεινε όνειρο και δέν πραγματοποιήθηκε.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.— Μά και αν έπραγματοποιαιτο σήμερα θα είμαστε πάλιν στην ίδια κατάσταση, γέροι άπόμαχοι. Και ποιός ξε-ρει αν θα είμαστε περισσότερο εύτυχεις άπ' ότι είμαστε σήμερα.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Έχετε δίκιο!... Πάντοτε δίκιο...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ, (με διάφορικό τόνο).— Έμπρός, καλέ μου στρατηγέ, καθήστε άντικρυ μου και άς κάνομε την παρτίδα μας... Μιά ώρα πέρασσε με φλυαρίες. Έμπρός, 'Άς παίξουμε... Μοιράστε χαρτιά, στρατηγέ...

— Έμπρός!... Μοιράστε χαρτιά στρατηγέ...